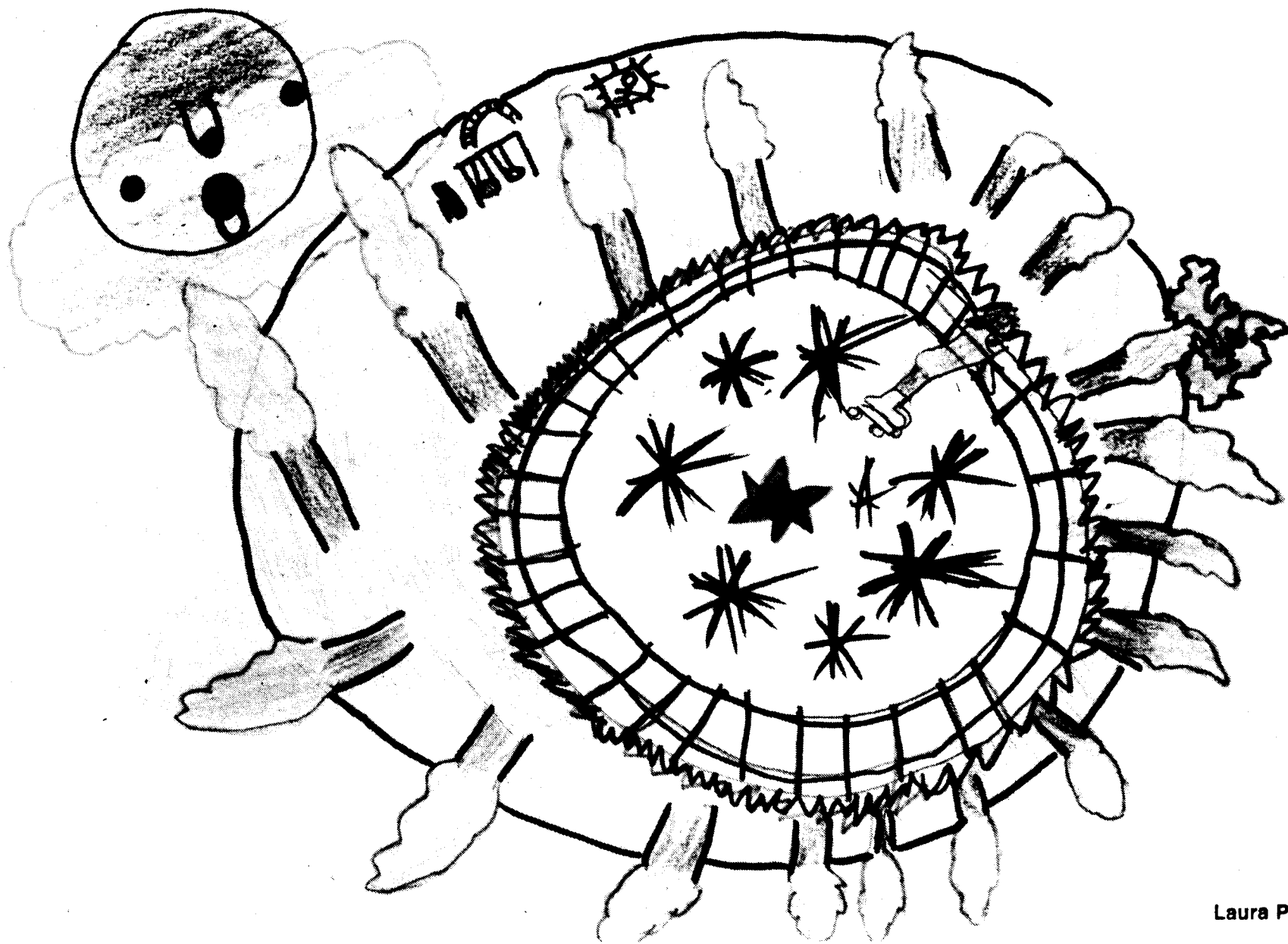

1r. Premi dibuix, Categoria 6-7 anys "PLAÇA"

Laura Pérez. Escola Pla.

1r. Premi Contes, Alumnes 6è "El trèbol i la Sal"

Vet aquí que en aquell temps que els ocells tenien dents. Hi havia un petit poble a les afores del bosc, aquest poble era molt petit però tothom se l'estimava molt (Granollers). Un dia com de costum en Ramon el llenyataire va sortir molt aviat per anar a recollir llenya, ja que l'hivern s'anava acostant molt de pressa. Després d'una llarga estona treballant va ajeure's sota l'ombra d'un gran arbre, i mentre descansava va escoltar una mena de plorar molt dolç. Va anar darrera d'un cirerer i va trobar un llençol blau, dins d'ell un petit nen plorava inconscientment de fam i fred. En Ramon va agafar-lo amb molta tendresa, i va veure una nota que deia: "Només vull que es facin càrrec del meu petitonet, ja sóc massa vell i tinc dos fills; aquests ja no l'estimen". En Ramon, només ho va llegir, i sense pensar-s'ho se'l va emportar cap a casa seva. Quan van arribar en Ramon li donà llet calenta i el va escalfar sota els seus braços forts i calents mentre anava pensant... Van passar dies, mesos i anys, i en Ramon ja era molt vell i en Raimonet era bastant gran, llavors el llenyataire li va explicar que ell no era el seu pare, que no l'havia conegut però que malgrat això l'estimava com el seu propi fill. En Raimonet va anar-se'n d'aquell poble, va arribar a un castell, allà hi vivia una dona molt estranya, una mena de bruixa, en Raimonet va preguntar-li si sabia del seu pare, però la bruixa li va dir que mai trobaria el seu pare si abans no superava una prova, havia de trobar un trèbol de 4 fulles a dalt de la muntanya Montseny. Raimonet, malgrat que no era molt valent, ho va intentar, en començar el viatge va trobar una serp atrapada en una trampa, li demanà ajut i li va alliberar, en recompensa la serp li donà una pedra preciosa daurada. "Amb aquesta —li va dir— podràs aconseguir el trèbol de les 4 fulles". En Raimonet va continuar el seu camí i en arribar al cim de la muntanya, esperant-se trobar el trèbol de 4 fulles. Només va trobar un mirall, el va mirar i va veure un vellet que li va dir: "Si vols trobar el trèbol, el trobaràs dins d'aquest mirall. Fica-t'hi!"

En Raimonet, una mica espantat, va intentar ficar la mà i en adonar-se que podia i que no passava res s'hi va ficar sense pensar-s'ho dos cops.

Es trobà dins d'una capsula, en un cantó d'aquesta va trobar una porteta guardada per una serp que, en aquell moment, estava dormint, en Raimonet aprofitant-se va intentar passar però la serp es despertà molt furiosa, però en veure que era aquell noi que havia ajudat a una amiga seva, va deixar lliure el pas. Va entrar a una mena d'habitació, i es va veure rodejat per un munt de persones, va començar a mirar d'un costat a l'altre, tot nerviós, i va veure darrera d'un home, el trèbol de les 4 fulles, dins d'una capsula de vidre, es va posar a córrer i en disposar-

se a agafar-lo, un home amb una barba fins els peus li va tocar el pas, llavors en Raimonet, afanyant-se, va preguntar-li: "Què passa, deixi'm agafar aquella capsula de vidre". "A canvi —li digué el vellet— m'has de regalar alguna cosa meravellosa". En aquell moment es recordà de la pedra daurada i en un tres i no res, la va donar, mentre tots estaven bocabadats va aprofitar-se i va agafar aquella capsula, de sobte es va trobar en un immens castell, va pensar que podia ser el seu, va preguntar a un dels guàrdies que el conduïren fins al rei, aquest, en veure en Raimonet, va exclamar: "Fill meu!", i el noi digué: "Pare, pare!", i en disposar-se a preguntar al seu pare totes aquelles preguntes que s'havia fet ell mateix, aparegueren els dos germans grans i en veure en Raimonet van pensar que totes les riqueses del seu pare serien per a ell i van dir-li que aquell no era el seu germà petit, que ells no l'estimaven ni l'estimarien mai. Llavors el rei va preguntar al xiquet si l'estimava molt. En Raimonet va pensar i digué: "Pare, t'estimo molt, t'estimo tant com tu estimes als meus germans i a la sal". I en escoltar això, els dos germans es posaren a riure, i el pare no trobava ni cap ni peus a lo que havia dit, molt trist va haver d'expulsar-lo del castell. En Raimonet, tot decebut però no sense cap esperança va anar buscar feina a un dels pobles propers, finalment aconseguí treball com a cuiner, i així varen passar dies, mesos i anys, fins que un dia en Raimonet es trobà en el mercat comprant per fer el sopar, i va escoltar d'entre un munt de persones a dos o tres velletes que deien: "Avui es celebra el sopar a la casa de'n Josep, hi assistiran tots els reis de les rodalies". En escoltar això, en Raimonet es va imaginar que el seu pare també assistiria i per a què el seu pare el reconegués com a bon fill, va decidir de fer alguna de les seves per a poder convèncer al seu pare, en aquell moment es recordà d'aquelles paraules que havia dit el seu pare i va decidir d'utilitzar la mateixa arma. Per això, no va posar sal al menjar i al final del sopar en Raimonet, disfressat de cambrer, li va preguntar al seu pare si l'havia agradat el sopar. El rei tot furios va dir: "No, era indecent, hagués preferit menjar sense pa o sense vi, però sense sal mai, el menjar ha sigut dolentíssim!". En Raimonet, llavors, va dir: "Tant com tu necessites i estimes la sal en els menjars, jo et necessito i t'estimo a tu!", i en adonar-se, el rei i en Raimonet van viure feliços per sempre mes i... "sempre poseu sal al menjar".

El rei, en adonar-se que va anar des de Granollers, un poble petit, fins a la gran muntanya Montseny, mai més no va deixar als altres fills ni als altres que l'esperaven. El rei va dir: "Mai no saps quant estimes a una persona fins que la trobes a faltar".

Sara Domínguez Tejada. Escola Ma. Anna Mogas.